

## Jóžin z bázíň žere Pražáka

**Název emise: 50 let Banjo Bandu Ivana Mláčka**

**Den vydání: 9. září 2020**

**Hodnota: B** (ke dni vydání 19 Kč); č. 1086 (ČP)

**Rozměr známkového obrazu: 50 x 29 mm**

**Výtvarný návrh: Ivan Mládek**

**Grafická úprava: Jan Kavan**

**Druh tisku: plnobarevný OF**

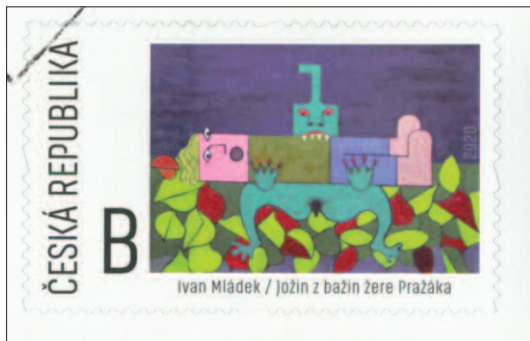
**Papír: samolepicí fl-an-OF; Tisk: Hradištko, sro.**

**Tisková forma: 4x 8 zn.**

**Náklad: 80 tis. sešitků k datu vydání (640 tis. zn.)**

**FDC: nebyla vydána**

Kdo by neznal tuhle slavnou písničku, a když vám ji teď titulek připomněl, mimoděk si ji v duchu asi zrovna pobrukuje – a u někoho možná dokonce hrozí, že ji z hlavy nevyžene až do samotného večera. Ivan Mládek je hořt na chytlavé melodie a texty kanón! A je to taky chytrý a příjemný člověk, jak jsem ho před více než čtyřiceti lety poznal jako organizátor koncertů v kulturním domě Barikádníků, který filatelisté dobře znají, protože se sem před dávnými časy přestěhovala burza od Nováků. Tehdy ale sál u Barikádníků často sloužil divadlům a kapelám, které tu pohostinsky vystupovaly, což naši ZO SSM přinášelo slušný výnos. Bylo to vlastně jednoduché, v sešroubované ekonomice se se soukromou iniciativou moc nepočítalo, a ta nesoukromá nijak zvlášť nefungovala, takže když se dalo dohromady pár nadšenců, nepotřebovali ani živnostenské oprávnění (které tehdy stejně neexistovalo), stačilo razítko základní



organizace Socialistického svazu mládeže a podnikání fungovalo skoro samo. Od kulturního domu jsme si pronajali sál, u Pražského kulturního střediska do něj objednali populární umělce a vstupenky obratem ruky vykoupili kulturní referenti ROH z pražských podniků pro své členy. Během snad půldruhého roku jsme tak uspořádali na dvě stě představení, od Šimkova a Sobotova Semaforu po Banjo band Ivana Mláčka. Bylo to výhodné pro všechny – obvodní výbor SSM hrdě vykazoval hodnotnou kulturní činnost, kulturní odbor ONV Praha 10 taky, kulturní dům měl obsazený sál, referenti ROH byli pochválení (vždyť na lístky na Semafor se jinak musela stát fronta dlouhé hodiny) a umělci se za vyšším honorářem nemuseli trmáčet přes půl republiky (v divadle brali směšně málo a doháněli to tedy tak-



Po překvapivém úspěchu, horkou joblou ušitého Banjo Bandu, na Folk a Country festivalu v Lucerně, přicházejí po roce 1970 první zakázky od gramofonových, rozhlasových a televizních společností. Na první koncertních agentur, které samy daly skupině název, začínám skládat, textovat a posíleze i zpívat – pokud možno veselé písně. Do všeho se sám pouštím ze zoutalosti po marmém hledání vhodného skladatele, textáře a zpěváka. Nikomu se textárů do naší nemoderní předpotopní musky nechtilo. Nebylo divu. V módě byl tenkrát big beat, rock and roll a Chládi se Simonou. A tak chudák zancený instrumentalista, s ambicí stát se nejlepším banjistou na světě, a o něco méně zancený malíř

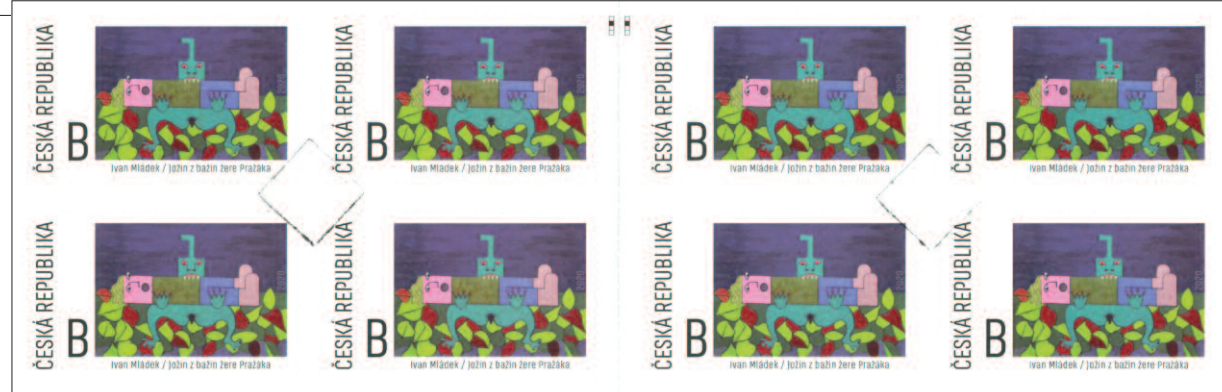
se stál pouhým výrobce písní, zpěvákem a bavičem. V průběhu padesáti let jsem nahlíel se svým Banjo Bandem asi 500 písní, které byly utvářeny otřivým padisádníkem a renesančním studentem – ale překvapivě si je obžaly hlavně děti. Takže se nesepem jazy, zda moje era písničkáře byla úspěšná, či nikoliv. Po ukončení dlouholetého natáčení autorských pořadů pro televizi jsem se naplno pustil do malování a pokoušim se svého špatného odhadu využít. Maluji obrazy pro děti a tapně věřim, že si je zamílují staří bohatí.

Sešiték obsahuje 8 známek se symbolem B.

Česká pošta, s.p. © 2020  
www.ceskaposta.cz  
e-mail: filatelie.kv@post.cz



50 LET BANJO BANDU IVANA MLÁDKA



zvanými zájezdy, za které dostávali nepoměrně víc). A naše pořádající ZO SSM vydělané peníze používala třeba na jinak nedostupnou hromadnou dovolenou v Jugoslávii, kterou jsme měli všichni zadarmo. Jak říkám, šlo to skvěle, ale jen do doby, než si někdo všiml, že předpisy původně vytvořené pro školní besídky tady někdo využívá pro regulérní agenturní činnost a pořádání představení nám zatrhli. No, byli jsme mladí, užili si to, a v tom temném normalizačním režimu si zanedlouho našli jinou díru na trhu, ale to už je jiný příběh.

Tak jsem se tedy seznámil s Ivanem Mládkem, což byl samozřejmě vztah značně jednostranný, já byl student něco přes dvacet a on slavný muzikant, ale zapůsobil na mě tak, že jsem od té doby se zájmem sledoval vlastně všechny jeho počiny, od hudebních přes spisovatelské a televizní po díla výtvarná, a sympatické mi byly a jsou i jeho názory politické. Měl jsem tedy radost, když jsem v emisním plánu zaznamenal známku k padesátému výročí vzniku Banjo bandu, a ta radost trvala, když jsem před sebou měl titulní stranu sešitku, v němž známky vy-

šly; když jsem ho ale otevřel, rázem pohasla. Jak je ten titul sešitku výtvarně krásný a tematicky vhodný k připomínanému výročí, a jaká škoda, že právě on nebyl použit na samotnou známku! A i její grafická úprava mi připadala chudičká – ovšem jen do chvíle, než jsem z rozpaků jednu známku ze sešitku mimoděk odloupl ... a najednou jsem ji viděl v naprosto jiném světle! To, co v sešitku na souvislé bílé ploše vypadalo odbytě, na samostatné známce dávalo smysl. Prostě má pravdu staré pořekadlo, že obraz dělá rám – ovšem to platí nejen v pozitivním, ale i v negativním smyslu; možná tedy měl být okraj kolem známek potištěn barevně, aby v něm známka nepůsobila utopeně (já vím, že je to technicky složité, ale nadšenci v Tiskárně Hradištka si už poradili s jinačími oříšky!).

Takže rozšířené tádžické přísloví na závěr: Nesudte koně v dešti a ženu ve svátek – a novou známku v sešitku (kůň se leskne, žena vypadá jako krasavice a ta známka naopak jako chudinka – takže ji napřed vytrhněte!).